

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 731/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SPEDGARANT, s.r.o.**, Třebíčska 1833/4, Humenné, zastúpenej JUDr. Martinou Mrázovou, advokátkou, Šoltésovej 20, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoKR/64/2025 z 23. júla 2025 a uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 2K/9/2021 z 28. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označenými uzneseniami súdov o neodkladnom opatrení. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nahradiť jej trovy konania.

2. Sťažovateľka bola v konaní pred všeobecnými súdmi v postavení povinnej z neodkladného opatrenia, ktorým jej okresný súd uložil povinnosť umožniť navrhovateľke – správkyni konkurznej podstaty úpadcu, vstúpiť do nehnuteľností špecifikovaných vo vydanom neodkladnom opatrení pre účely obhliadky týchto nehnuteľností. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka je v katastri nehnuteľností zapísaná ako vlastníčka nehnuteľností, správkynia ale zapísala poznámku o spornom zápise v prospech úpadcu. Správkynia konkurznej podstaty úpadcu opakovane požiadala o súčinnosť v zmysle ustanovenia § 75 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) pre účely sprístupnenia predmetných nehnuteľností, ktorú ale sťažovateľka neposkytla. Keďže správca konkurznej podstaty úpadcu má zo zákona povinnosť spravovať majetok úpadcu a vykonávať úkony smerujúce k jeho speňaženiu, bolo nevyhnutné umožniť správkyni vstup do nehnuteľností pre účely zistenia, respektíve zabezpečenia majetku úpadcu.

3. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil. Vo vzťahu k odvolacím námietkam uviedol, že sťažovateľka napriek uzneseniu konkurzného súdu, ktorým jej bolo uložené podať excindačnú žalobu, túto nepodala. Sťažovateľka odvolanie založila iba na tvrdeniach, že predmetné nehnuteľnosti boli zapísané do súpisu konkurznej podstaty nedôvodne, teda v rozpore so zákonom, a preto nie sú splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa odvolacieho súdu nie je táto obrana sťažovateľky relevantná, keďže v konaní bolo nesporné, že sťažovateľka napriek výzve konkurzného súdu na podanie excindačnej žaloby túto nepodala. Preto nastúpila zákonná fikcia, že zaradenie majetku do súpisu majetku je nesporné, t. j. správca poznámku o spornom zápise vymaže a majetok speňaží. Takáto fikcia vytvára tiež prekážku na podanie excindačnej žaloby, t. j. ak by vyzvaná osoba podala excindačnú žalobu po uplynutí lehoty, súd žalobu zamietne z dôvodu uvedenej zákonnej fikcie, čiže z dôvodu, že zaradenie majetku do súpisu je zo zákona nesporné (§ 78 ods. 4 ZKR). Podľa odvolacieho súdu nie je vo vzťahu k sťažovateľke neodkladné opatrenie neprimerané a nie je v rozpore s princípom proporcionality, keďže nariadením neodkladného opatrenia nedochádza k obmedzeniu sťažovateľa v samotnom užívaní predmetných nehnuteľností. Odvolací súd sa už nezaoberal ďalšou argumentáciou sťažovateľky a polemikou o tom, či správkyňa bola oprávnená od kúpnej zmluvy odstúpiť, resp. mala podať žalobu o neúčinnosť kúpnej zmluvy, keďže toto presahuje rámec odvolacieho konania. Odvolací súd zdôraznil, že odvolanie sťažovateľky bolo založené výlučne na tvrdení, že zápis majetku do súpisu konkurznej podstaty je nezákonný, pričom túto obranu považuje pre potreby rozhodovania o neodkladnom opatrení za nerelevantnú, keďže sťažovateľke bolo umožnené brániť svoje práva excindačnou žalobou, ktorú nepodala.

4. Proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť. Podstatu namietaného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľka vidí v tom, že všeobecné súdy ignorovali jej argumentáciu o nezákonnosti zápisu nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty, keď podľa sťažovateľky došlo k zaplateniu kúpnej ceny (hoci zápočtom) a prípadný zásah do práv mal byť riešený žalobou správkyne konkurznej podstaty úpadcu o neúčinnosť prevodu majetku na sťažovateľku. Neodkladné opatrenie tak legalizuje nezákonné kroky správkyne konkurznej podstaty úpadcu a umožňuje jej nakladať s majetkom, ktorý úpadcovi nepatrí.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľky ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresného súdu bol na jej odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práva na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie označenými rozhodnutiami konkurzného súdu o neodkladnom opatrení. Vo vzťahu k vyčerpaniu opravných prostriedkov možno konštatovať, že podľa § 198 ZKR nie je dovolanie proti uzneseniam vydaným v konkurznom konaní prípustné (rovnako NS SR sp. zn. 3Obdo76/2020).

7. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony a pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny (teda ak pri výklade práva nedošlo k takému excesu, ktorý nadobúda ústavnoprávnu relevanciu, napr. extrémny nesúlad medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi, zjavné ignorovanie podstatnej otázky strany sporu, zjavne nesprávny výklad práva a pod.) a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Ústavný súd touto optikou posudzoval aj sťažovateľkou označené zásahy do jej základných práv a slobôd.

8. Vo vzťahu k námietkam voči uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie o vydaní neodkladného opatrenia, ústavný súd uvádza, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného (zabezpečovacieho) opatrenia je primárne vecou všeobecných súdov. K ústavným sťažnostiam, v ktorých sa namieta porušenie ústavných práv rozhodnutím o týchto opatreniach, ústavný súd pristupuje zdržanlivo. Nielen preto, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Zasiahnuť do týchto rozhodnutí možno iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k zásadnému procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021). Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu. Ak sú dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie o neodkladnom opatrení, zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, možno konštatovať zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia (III. ÚS 104/2013).

9. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že dôvody uvedené v predchádzajúcom bode, pre ktoré by mohol ústavný súd konštatovať porušenie práv sťažovateľky a zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu, naplnené nie sú.

10. Sťažovateľka napáda uznesenie krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie o vydaní neodkladného opatrenia podľa § 203 ZKR, ktorým sa sťažovateľke ukladá povinnosť strpieť vstup správkyne konkurznej podstaty úpadcu do nehnuteľností pre účely ich obhliadky. Ide teda o procesný prostriedok dočasnej povahy, ktorého účelom je umožniť správcovi splniť zákonné povinnosti pri zistení a zabezpečení majetku potenciálne patriaceho do konkurznej podstaty. Nejde o rozhodnutie, ktorým by sa konečným spôsobom rozhodovalo o vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam alebo o správnosti/zákonnosti ich zápisu do súpisu konkurznej podstaty alebo ich speňažení. Rozhodnutia o neodkladných opatreniach sú špecifické aj v procesnom postupe – rozhoduje sa v krátkych lehotách, často bez rozsiahleho dokazovania, na základe osvedčenia pravdepodobnosti nároku a potreby rýchlej úpravy pomerov, inak by sa nenaplnil ich účel, na čo krajský súd aj poukázal.

11. Jadro ústavnej argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdení, že všeobecné súdy sa nezaoberali otázkou zákonnosti zápisu nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty, a tým nereagovali na zásadnú námietku, ktorú v konaní nastolila. Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd konštatuje,

že k namietaným pochybeniam krajským súdom nedošlo. Krajský súd zhrnul nesporné skutočnosti vrátane toho, že sťažovateľka je v katastri vedená ako vlastníčka sporných nehnuteľností, aplikoval na vec relevantné ustanovenia (§ 67, § 76 a § 78 ZKR), ktoré výslovne umožňujú zapísať do súpisu aj majetok, ktorého zaradenie je sporné s poznámkou sporného zápisu a s možnosťou vyzvať dotknutú osobu na podanie excindačnej žaloby, ktorú však sťažovateľka nepodala. Krajský súd poukázal na následok s tým spojený v zmysle § 78 ods. 4 ZKR, teda že zaradenie vecí do súpisu je nesporné. Preto považoval odvolacie námietky sťažovateľky za nerelevantné, keďže ZKR výslovne poskytuje dotknutej osobe osobitný procesný prostriedok (excindačnú žalobu) na uplatnenie práva vylučujúceho zaradenie majetku do súpisu, v rámci ktorého mohla vzniesť argumentáciu, ktorú vznáša v tomto konaní. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa s kľúčovou námietkou sťažovateľky vecne vysporiadal, nesúhlasil s ňou, ale neignoroval ju.

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivé súdne konanie nezaručuje právo na úspech v spore ani právo na to, aby všeobecný súd prevzal právny názor sporovej strany. Pre posudzovanie naplnenia práva na spravodlivý proces je podstatné to, či napadnuté rozhodnutia obsahujú ucelenú a racionálnu argumentáciu. V posudzovanej veci krajský súd jasne vysvetlil, prečo považuje podmienky pre neodkladné opatrenie podľa § 203 ZKR za splnené, na základe akých ustanovení ZKR sa legitimizuje zápis sporného majetku do súpisu a aké dôsledky má nevyužitie excindačnej žaloby sťažovateľkou. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je arbitrárne a nepredstavuje zásah do sťažovateľkinho práva na súdnu ochranu.

13. Vo vzťahu ku kritike postupu správkyne konkurznej podstaty úpadcu ústavný súd konštatuje, že predmetom prieskumu napadnutých rozhodnutí nie je postup správkyne konkurznej podstaty úpadcu, ale splnenie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia. Zákonnosť a správnosť postupu správkyne konkurznej podstaty úpadcu pri zápise sporných nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty je vecou iných konaní predpokladaných ZKR.

14. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Ústavný súd na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu